

LA SAGA RUBIÓ I TUDURÍ DEL CARRER DE SANT CRISTÒFOL (ISABEL II)

Antoni Tudurí

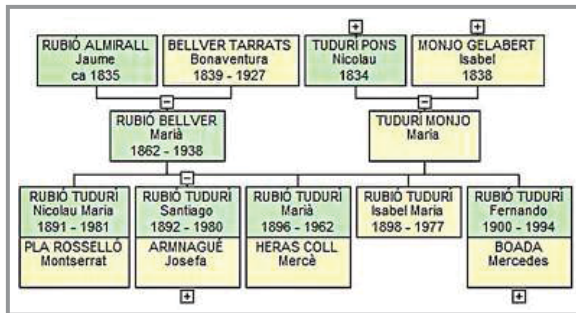
Secció de
Genealogia de
l'Ateneu de Maó

Avui tornem al carrer de Sant Cristòfol, per tal de parlar d'uns veïns il·lustres de Joan J. Rodríguez Femenias, però de la casa número 60.

És prou sabut que el Castell de Sant Felip tenia fama d'inepugnable. I tant era així que, just després de la rendició de les forces angleses a l'any 1782, el rei Carlos III va ordenar la seva demolició perquè, segons diuen que deien, si tornaven els fills de sa graciosa majestat, «seria impossible la seva conquesta»... Es veu que la cosa no era bidireccional. I va passar que els anglesos van tornar a l'any 1798 i van fer estada fins a 1802, amb la tornada de Menorca a la corona espanyola i açò va ser el principi d'un procés de decadència progressiva que va motivar, entre d'altres coses, l'emigració massiva de menorquins a Alger.

Per aquesta causa, l'Illa va perdre bona part de la seva importància estratègica, tret de l'ocupació pacífica de l'esquadra nord-americana durant al-

guns anys, establint a Maó el port d'hivernada al Mediterrani i protegir les seves naus mercants de les agressions turques. La feblesa defensiva va ser tant evident que es va decidir erigir una nova fortalesa a la part nord del port, aquesta que avui coneixem com La Mola, altrament dita d'Isabel II.

❖ **TOT AÇÒ** ve a compte de la vinguda a Maó, per mor d'aquestes obres, d'un enginyer militar natural de Reus i que es deia Marià Rubió i Bellvé, que es va casar amb una jove maonesa de nom Maria Tudurí Monjo, filla d'un comerciant i navilier de certa posició social.

Aquesta família es va assentar a la casa amb nombre 60 del antic carrer de Sant Cristòfol on van néixer els tres primers fills: Nicolau Maria, arquitecte i jardiner urbanista de reconeixement mundial i escriptor (1891); Santiago, enginyer industrial, projectista, entre d'altres moltes obres, del Gran Metro de Barcelona (1892); i Marià, advocat i polític, fundador d'Esquerra Republicana de Catalunya (1896). Ja a Barcelona, neixen Isabel (1898) i Fernando (1900), apotecari, químic i mecenes prou conegut a Menorca. Un detall relatiu al seu neixement a Barcelona, d'en Fernando diuen que mirava de no pregonar-ho

en públic. Sembla que li agradava més ser conegut per la seva branca menorquí.

Com a detall a destacar, cal mencionar que, més que pels seus projectes d'enginyeria de gran volum i importància (trens metropolitans, grans envasaments d'aigua i funiculars) Santiago Rubió i Tudurí mereix la veu millor consideració per haver creat l'avió del parc d'atraccions

Aviò del parc d'atraccions del Tibidabo.

del Tibidabo, parc promocionat pel Dr. Andreu (anomenat el «Dr. Pastilletes») i dissenyat pel seu pare Marià Rubió i Bellvé) avió on van «volar» per primer cop, tants al·lots, com jo mateix.

La vida d'aquesta nissaga és mereixedora d'una difusió més important de la que podem fer aquí, tret de rememorar la seva important trajectòria personal, professional i política.

Un servidor té, de moment, 67 línies de sang (totes col·laterals), mentre el baríton Joan Pons Álvarez en té, de moment, 51. Poc es podia imaginar en Joan aquestes relacions de sang col·laterals amb els Rubió i Tudurí, però menys encara que entre ell i un servidor hi ha documentades 62 relacions col·laterals; la més propera és que mon pare era cosí seu en quart grau.